

Калина. Азъ!
Захарина. Цѣла треперимъ!
-- Треперя да го видя!
-- Какво ще му кажешъ?
-- Знамъ ли азъ!
-- Ахъ, колко треперимъ! /Като се избръща/Его го...той иде.
-- Азъ нали ти казахъ.
-- Хайде на друго мѣсто....тукъ толкозъ хара....
-- Прѣдъ цѣло село съмъ готова да застама.
-- Азъ негоматолкозъ свѣтъ.
-- Можешъ да си идешъ.
-- Нѣма ли да ми се сърдишъ.
-- Да ти се сърда!
-- Азъ ще се махна отъ тука, негома, сестричке, процавай!
-- Иди си, иди!....тѣй сама по-добрѣ, по-добрѣ.

Захарина се отдалечава.

Калина останала сама, гледа съ замъглени очи къмъ мечкаря, който прѣстъпва къмъ хоримето, забѣлзвалъ Калина.

IX.

Явява се мечкаря: Снаженъ, кѣдравъ чергаринъ, съ алень пошъ на вратъ и голѣма златна обика на вѣво ухо; подъ голѣмъ кѣрпакъ, отъ вълча кожа, се извиватъ склучени вѣжди, подъ които свѣтятъ като живи вѣглени, голѣми черни очи, голообразъ съ едва набуели мустади, засѣнчили дебела горна устна, закръглила се въ лека усмивка - той прѣстъпва твърдо, съ увѣреностъ и като размѣта синъ чепкенъ, обшитъ съ сѣрма, виждатъ се открити гърди, дишайки - мощъ. Надъ ухо е забодѣлъ стъркъ аглика.

Съ една ржка води мечка стрѣвница, въ санджиръ, залоченъ у желзна брѣнка, прѣкарана въ долна устна на рунеста мечка, а прѣзъ рамо е прѣмѣтналъ шрѣвъ коланъ, о когото е закачено дааре, една нова стомна.

Съ широки крачки се приближава до Калина, спрѣлъ самоувѣренъ погледъ о нея.

Слѣдъ него, надълечко сж трѣгнали: дѣца, подѣвки и жени.

Единъ гласъ. Марей!Калинина пошъ на врата му.

Другъ гласъ. Кого ли го е открадналъ! Да знае баба Хаджийка!